

عنوان مقاله:

دین مقدس، شهر قدسی اصل توحید در وحدت کالبدی معماری مساجد اصفهان

محل انتشار:

همایش ملی معماری، شهرسازی و توسعه پایدار با محوریت از معماری بومی تا شهر پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

بابک شاه پسندزاده - عضو هیئت علمی دانشگاه شهید باهنر کرمان- دانشکده هنر و معماری صبا- گروه معماری

خلاصه مقاله:

شهرسازی و معماری ایران در مناطق کویری نه تنها تابع شرایط محیطی و عوامل ویژه جغرافیایی این مناطق، بلکه حامل بار معنایی خاص متناسب با بینش و نگرش سازندگان و غنای فکری و اندیشه ای آن روزگاران بوده است؛ بافت کلی شهر و به تبع آن اصلی ترین فضای شهر اسلامی یعنی در جوهره و سازماندهی این فضا تجلی یافته است؛ چنانچه « توحید » مساجد محل تبلور این بینش بوده و اصلی ترین اصول دین مبین اسلام یعنی صورت (کالبد) و معنا (محتوا) ی این فضا، از خُرد تا کلان، مبین چنین ساختار و بیانی می باشد. در این میان کثرت (قطعاً نامنظم زمین) با سلسله مراتبی هدفمند و به آرامی گام به سوی وحدت برداشته و فضای درونی مساجد، و دیگر فضاها، به وحدت (هندسه منظم درونی ساختمان ها) نایل می شوند. به تعبیری دیگر فرم کلی زمینه تأثیر بسزایی در طراحی پلان داشته، به شکلی که محدوده خارجی هر اثر تابع بی نظمی و حریم داخلی آن متأثر از نظم هندسی وقاعده مندی می باشد. روش تحقیق در این مقاله تحلیلی _ توصیفی بوده و از متون و اسناد کتابخانه ای مرتبط نیز استفاده شده و در راستای پاسخ به این پرسش تحقیق که: شیوه ظهور و تجلی اصول دینی و به طور خاص اصل متعالی توحید در صورت معماری مبتنی بر دین - چه بوده است؟ پیش رفته و حرکت از سوی کثرت به وحدت در دیدگاه سیر از بی نظمی به نظم و از دو جنبه در شهر و مساجد اصفهان مورد بررسی قرار می گیرد؛ اول سرشت معنایی و دوم سرشت کالبدی فضاها به بحث خواهند نشست

کلمات کلیدی:

کالبد، معنا، توحید، معماری و شهرسازی اصفهان، نظم و بی نظمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/239400>

